This work is subject to the following Creative Commons licence:

1. Attribution meaning that the user can copy and distribute the work so long as they credit the name of its author (Gligor Bodea)
2. No derivative works, meaning that the work is free to copy and distribute as it is, verbatim with no modifications or adaptations.
3. Non-commercial, meaning that others may copy and distribute the work but only for non-commercial purposes.

15 ianuarie 74 Nu prea avem nici chef să plecăm de Arpașel dar hotărîrea luată trebuie respectată. Fără grabă ne îmbrăcăm, mîncăm bine și la 10^{00} pornim spre zona Capra cu echipamentul de cățărare și aparatele de fotografiat. Vremea excepțional de frumoasă ne crează bună dispoziție, repede uitată cînd ajungem la Monumentul Alpiniștilor de constatarea că aparatul foto cu filmul special a rămas în cabană. În lipsa de altceva mai bun hotărîm totuși să mergem pentru documentare în zona Arpașelului. Timpul bun din ultimele zile a înlăturat în mare parte pericolul avalanșelor.

motiv care ne determină să des-
chidem drumul prin fundul Caprei.
Urmând aproximativ drumul de
vară, cât mai aproape de perete,
traversăm imensa căldare. La
jumătatea traversării mă opresc
cu Laci într-un loc favorabil
pentru plajă de unde-l asigu-
răm pe Mihai care continuă dru-
mul spre Fereastra Zmeilor.
La întoarcere nu ne scoate din
kneri și ne ~~[illegible]~~ aduce la
cunoștință că vom avea de lucru
serios în creastă, care-i produse
o mare impresie. Toți trei urcăm
și până în V-ul ce limitează la-
vest Arpașelul și stabilim locul pe

25

unde am putea coborî. Fără nici un
bagaj, cu drumul deschis, înapoierea
la Bâlea nu ne pune nici un fel de
probleme. Ajunși la cabană facem
cunoștință cu Norica, al cărei nume
va fi pomenit frecvent în zilele urmă-
toare. Odihnit și bine dispus după
plimbarea de astăzi am sarcina să
continui însemnările zilnice. Accept
cu condiția ca băieții să-mi coase
pantalonii rupți acum două zile și
să-mi cârpească mănușile. Pentru
a-mi crea condiții de lucru optime se
retrag în bucătărie unde se întrețin
cu Norica și perechea urcată de jos.
Aprovizionat de băieți cu țigări,
cafea, muzică scriu cu spor până-

în momentul în care sînt invitați la cină. După încare ~~[illegible]~~ reiau scrisul, iar băieții își onorează obligațiile: Mihai farfuriile, iar Laci mâncarea. Înainte de culcare le citesc însemnările adăugate și pregătim bagajele pentru plecarea de a doua zi.

<u>16 ianuarie 74</u> Pentru prima dată de la plecare ne sculăm înainte de 5^{00}. Sîntem gata de plecare prea devreme ca să mai stăm în cabană pentru a nu ajunge la Monument înainte de a-l putea poza. Pornim la 6^{30}, urcușul pe urmele făcute ieri fiind mult ușurat, așa că ajungînd la Monument sîntem nevoiți să mai așteptăm pînă putem poza. De aici într-o oră sîntem aproape de Fereastra Zmeilor unde lăsăm bagajele și luăm cu noi doar echipamentul necesar escaladei. Așadar ziua după care umblarăm ca aproape an am în urmă a sosit, ziua de care se bucură aparatul printre altii, producîndu-ne o stare de surescitare destul de agreabilă. Ieșiți în creastă ne legăm în coardă și fără a pierde prea mult timp cu regrupările înaintăm în ritm rapid. Primele pasaje mai delicate de cățărare ne determină să mai domolim pentru puțin și să ne asigurăm după toate regulile jocului. Odată încălziți dificultățile

creștei ne par neînsemnate, total fiind ca o plimbare agreabilă, impresie creată poate și de vremea foarte frumoasă. Zăpada bine fixată pe versantul sudic ne permite o avansare susținută, ajungînd foarte rapid la primul rapel pe care-l facem după un mic tanc. Deasupra încă cîteva lungimi și sîntem în fața Urechilor de Iepure. Zăpadă pulver acu fără prizeke, era și ea destul de incomodă, dar Mihai se descurcă frumos elegant. Sarcina noastră e mult mai ușoară, ajungînd rapid lîngă Mihai. Regrupa-rea pe care o părăsim. Am rămas fără glas la descoperirea fantasticului perete nordic, comparabil, după părerea mea, cu peretele Văii Albe. Gîndul ne poartă în viitor, văzînd 6 o 2i în care poate vom încerca ceva aici.

Amintindu-ne de indicația lui Mitică Chiru de anul trecut de a căuta pitoanele de rapel spre sud îl găsim repede pe al nostru pus alături de fisura în care îi era locul.

A II-a Ureche e mai ușoară și nu ne pune probleme. Pe vîrf găsim semne trecerii celorlalte echipe (probabil Armata). Depunem și noi o fițuică (în cutia de roll-film) cu componenții echipei și data parcurgerii traseului.

Alte două rapeluri ne aduc din nou pe creastă, ale cărei dificultăți majore au fost depășite.

Pentru rodarea celui mai tânăr dintre noi, îl trimitem pe Laci în față. El se descurcă bine, producându-ne un sentiment de mândrie pentru posibilitățile echipei.

Locul coborârii stabilit ieri este cel oficial și-l vom folosi și noi. Din 2 rapeluri de 40 m sîntem în culoarul ce duce la V. încheind astfel o tură de o rară frumusețe.

Pe parcursul a 7 ore am gustat din plăcerile alpinismului de iarnă parcurgând cea mai frumoasă porțiune de creastă din toți Cârța

Semnele din timpul zilei, care prevesteau o schimbare rapidă a vremii înspre rău, și seara care se apropie ne determină să ne grăbim spre Portița Arpășelului. La drum luăm bagajele și ajungem la stâlpul de la Fereastra Zmeilor în timp util pentru a mai putea face pozele oficiale. Avizați asupra schimbării iminente a vremii, hotărâm a ne îndrepta spre Podragu prin căldări.

Coborâm în căldarea Arpașului și tragem cortul pentru cel de al 7-lea bivuac de la plecare. La adăpostul cortului savurăm din plin bucuria ~~victoriei~~ succesului repurtat peste zi, ca și deliciosul compot de struguri.

Ambianța acestor nopți petrecute
în cort, în liniștea (aproape) desă-
vîrșită a munților stimulează
spiritul de prietenie între vechii
prieteni, statornicind o legătură de
neuitat.

În timpul pregătirii mîncării
discutăm planuri de viitor, fiecare
nădăjduind să participe la ture
mai mici sau mai mari, cel puțin
la fel de frumoase ca aceasta.

17 ianuarie 74 După mai bine
de 10 ore de somn, încercăm să ne
sculăm. Pregătirile durează pînă
aproape de ora 12, facem o
mulțime de poze și recunoaștem
terenul. Locul ne este cunoscut

de anul trecut. Încercarea de
ieșire pe creasta piciorului care
duce la Vîrtopel ne este barată de
un perete imposibil de trecut cu
bagajul în spate. Mihai abia reușește
să coboare de pe peretele pe care
se cățărase. Coborîm din nou în
căldare și atac un vîlcel cu zăpadă
pînă la brîu, care-mi cere multă
încăpățînare pentru a-l învinge.

Ajunși în șa găsim marcajul și co-
borîm spre prima căldare a Bîrdei.

O urmă mai veche ne păcălește
puțin, făcîndu-ne să coborîm din
traversare spre Bîrdei. Cu toată
ninsoarea care se pornește de la
plecarea noastră din căldarea

Arpaşului şi care reduce mult vizibilitatea, reuşim să prindem din prima încercare coborîrea spre Podragel. De aici urcuşul în sa şi coborîrea la cabană trec pe neobservate. Sîntem primiţi cu multă amabilitate de nea Ilie şi nevasta, dornici să mai vadă şi alţi ochi. Pentru prima dată de la plecare ne permitem cîte o vodcă (eu şi Laci). În cămăruţa mică şi călduroasă unde ne înghesuim toţi cinci sîntem serviţi domneşte cu ciorbe, gratare şi cartofi prăjiţi, ceea ce ne determină să spunem „Tare e bine la excursie". Peste noapte căldura insuportabilă îl determină

pe Mihai, care-şi deteste partul de sus, să iasă pe coridor şi să doarmă în sac.

__18 ianuarie 74__ Vremea este catastrofală, viscoleşte cu furie, barometrul coboară pînă la 697. În lipsă de altceva mai bun lenevim în pat pînă pe la 11°° cînd este gata mămăliguţa cu brînză. Spre stupefacţia femeii înghiţim fiecare cîte 3 porţii hotărînd ca pentru viitor să mărim raţia la 6 porţii de cap.

După masă începem activităţile sportiv-culturale. Mihai şi Laci îşi sparg capetele cu şahul, iar eu cu nea Ilie ne întrecem la moară. Spre surprinderea mea încasez o

bătaie strașnică cu scorul general de 7:1, dar nu i-au rămas la sală. După o zi întreagă de întreceri sînt declarat campion la sală, iar nea Ilie la moară.

Înfometați după eforturile mintale depuse peste zi, seara repetăm meniul de dimineață, pregătindu-ne de culcare. O ultimă verificare a vremii de afară și a barometrului nu indică nici o speranță că iadul de afară ar putea lua sfîrșit curînd.

19 ianuarie 74 Vremea nu se gîndește să se îndrepte, așa că n-avem încotro și vom continua cu activitățile cultural-sportive. Dintr-o ladă de ambalaj croiesc o pereche de cărți.

Niluță „păzește-te de roșu". Jucăm ore întregi, absorbindu-ne toată ziua. Din cînd în cînd mai ieșim afară pentru a verifica barometrul, care cu toate ciocăniturile nu se îndură să se ridice înspre „schimbător".

Sobița este aprinsă, dîndu-mi pînă la urmă cîștig de cauză.

După cele 4 porții de mămăligută de dimineață, pe cîn repetăm figura și la cină. Oamenii sînt îngrijorați că-i vom lăsa fără brînză dacă nu vom putea pleca curînd. Ne oferă altceva, dar noi refuzăm cu încăpățînare, cu gîndul la tinoia.

Pentru toate motivele pe care le

învoacă gatul argumente și rezoluția așa că oamenii n-au încotro.

20 ianuarie 74 Viscolul nu dă semne că ar avea intenția să se potolească. Cu perspectiva blocării pentru mai mult timp în cabană și ~~efectuării~~ lipsei activității fizice, hotărîm raționalizarea mămăligii, reducînd rația la 2 părți de masă.

Într-o atmosferă de încordare, datorată lipsei de activitate petrecem ziua jucînd șah și cărți. În domeniul alimentației hotărîm ~~[illegible]~~ pentru ziua următoare reducerea rației la o singură parte de mămăligă pe om. În aceste condiții hea Ilie ne vine în ajutor aruncîndu-ne mîncare pentru ajutorul pe care-l vom da la tăiatul lemnelor.

21 ianuarie 74 După 3 zile de mămăligă mîncăm pîine cu slănină și la treabă. Mihai cu Laci la lemne iar eu transcriu lecțiile de mecanică auto. Timpul trece astfel mai repede. Apar și primele semne de îndreptare a vremii. Pentru intervale scurte ceața se ridică descoperind o lume fantastică. Konradspitze este ~~fantastică~~ extraordinar ca și întreaga creastă a Tarîtei.

Sferele noastre într-un sfîrșit al prizonieratului încep să renască, stimulate și de prînzul gustos pe

care-l primim. După masă barometrul arăta constant până la 707 confirmând îndreptarea vremii.
Seara cerul este senin complet, vântul s-a oprit. Zăpada puțină căzută era viscolită puternic pe culmile și în zona lacului. Drumul spre șaua Podragu era în mare parte curățat de viscol, existând doar în anumite porțiuni zăpadă.
În aceste condiții hotărâm plecarea pentru a doua zi dimineața cu condiția menținerii cerului senin.
Pregătim bagajele, achităm cheltuielile și ne culcăm pentru a ne putea scula cât mai devreme.

<u>22 ianuarie 74</u> După o noapte încordată petrecută sub amenințarea revenirii vremii rele, când ne sculăm cerul este la fel de senin ca aseară, iar frigul mușcă dureros, ceeace ne determină să îmbrăcăm tot ce avem mai călduros la noi. La 7^{oo} suntem gata de plecare, luându-ne rămas bun de la gazdele noastre, care ne conduc până la colțul cabanei.
Pe drum ne gândim la dificultățile pe care le-am putea avea eventual avea la ieșirea imediat sub șea din cauza lipsei de zăpadă. În lungul pârtiei de schi ne îndreptăm spre primul stâlp de

mareaj, ocolind pe cît posibil
insulele de zăpadă pulver, folosind-
ne de porțiunile dezvelite de
viscol. La 3-4 m mai sus de
stîlp încep traversarea, după
curba de nivel spre cel de al 4-lea
stîlp, porțiuni de zăpadă pulver
în care mă afund pînă la ge-
nunchi. Cînd ajung aproape de
marginea limbii de zăpadă,
privirea îmi este îndreptată în
sensul pantei. Îngrozit observ
cum un val de zăpadă înalt
de 0,5-1 m se năpustește spre
noi. Creierul înregistrează automat

AVALANȘĂ!

Paralizat de groază înregistrez
poziția băieților (la 15-20 m în
spatele meu, la intrarea în
porțiunea cu zăpadă) fără a
fi în stare să mai întreprind nimic.
În această fracțiune de secundă
îmi amintesc tot ce știam despre
avalanșe. Intenționez să mai fac 2-3
pași spre margine, să scap de bete
să încep mișcările de înot și eventual
să-mi dirijez respirația. Reușesc
să arunc bățul din deal, care îmi era
prins cu curea, și să mă întorc cu fața
spre vale, cînd simt că masa de
zăpadă mă duce spre vale. Dato-
rită mișcărilor de înot reușesc să
cu capul la
mă mențin cu trupul la suprafață

dar un nou val de zăpadă mă
dă la fund, moment în care pierd
și cel de al doilea băț. Sînt purtat
astfel în masa avalanșei, într-o
continuă rostogolire pînă cînd
simt că sînt aruncat deasupra
după cca 150 m,
zăpezii, oprindu-mă, aproape
imediat după aceea, în poziție
șezînd cu picioarele spre vale
și rucsacul în spate. Cu uimire
constat că înafara lipsei bețelor de
schi pur nu s-a întîmplat absolut
nimic. Cercetînd cu privirea
avalanșa constat că și coechipierii
au fost luați. Deși cuprins de
disperare sînt lucid și îmi dau
seama că trebuie să acționez

imediat pentru salvarea băieților.
Las jos rucsacul și încerc să
identific vreun semn care să-mi
indice prezența celor dispăruți
dar fără nici un rezultat. Cîteva
pete întunecate descoperite pe
suprafața avalanșei se dovedesc
a fi bolovani cînd ajung la ele.
În aceste condiții îmi dau seama
că șansele de salvare sînt minime
dacă cei doi nu se vor putea autosalva,
lucru puțin probabil. Singura
speranță de a-i mai găsi o leg de
ajutorul cățelului Podragel. Cu
cea mai mare grabă posibilă mă
îndrept spre cabană după cățel și
ajutor. Pe același drum ne

întoarcem și începem din nou căutările de sus în jos. Câinele nu dă nici un semn de neliniște. În aceste condiții hotărăsc începerea cercetărilor metodice pornind de la capătul avalanșei. Fără sonde, doar cu 2 bețe de schi, trei oameni avem foarte puține șanse de reușită, având în vedere întinderea avalanșei. Când să începem sondajele cățelul dă semne de neliniște începând să latre și să scormonească într-un loc situat pe malul lacului.

Mă îndrept rapid la fața locului și încep să lucrez cu mâinile la degajarea zăpezii. La 20 cm de suprafața zăpezii dau de vârful

cozii pichetului lui Laci, apoi rucsacul și trupul lui Laci. După ce eliberez cu mâinile capul, încep acordarea primului ajutor, eliberând gura și nasul de zăpadă. Ilie degajează corpul și picioarele cu lopata și apoi îl scoatem și-l așezăm cu capul spre vale. Între timp îndemn cățelul să caute și după câteva minute îmi indică și locul unde era îngropat Mihai.

La verificarea pulsului nu înregistrez nici cel mai mic semn de viață, nici la Laci, nici la Mihai, dar hotărăsc continuarea încercării de salvare.

Repartizați, eu la Laci și Ilie la Mihai începem respirația artificială gură la gură pe care

nu o vom întrerupe mai bine de 2 ore, timp după care cei doi încep să înghețe, fețele ~~[illegible]~~ devenind vinete. Picioarele încep să ~~[illegible]~~ fie rigide.

Aceste semne mă conving că toate încercările noastre sînt zadarnice, moartea fiind mai tare decît noi.

Nu ne mai rămîne decît să încercăm să-i transportăm la cabană. Încercarea de a-i transporta cu pătura se dovedește a fi peste puterile noastre, în zăpada foarte mare din zona lacului. Atunci Ilie își amintește că la cabană există barcă de salvare cu care vom reuși cu mari eforturi să-i ducem pe rînd la cabană.